

udarbejde forslag til sådanne ændringer i 1939-loven, som efter de hidtil indvundne erfaringer eller i øvrigt skønnedes påkrævede eller ønskelige. I kommissionen har været repræsenteret boligministeriet, indenrigsministeriet, justitsministeriet og landbrugsministeriet, boligtilsynsrådet og sundhedsstyrelsen, Københavns magistrat, Den danske Købstadforening, Bymæssige kommuner og De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark, De samvirkende danske Landboforeninger, De samvirkende danske Husmandsforeninger og Dansk Arbejdsmands Forbund, De danske Grundejeres Landsorganisation og Danmarks Lejerforbund, kredit- og hypotekforeninger samt banker og sparekasser. Kommissionen afgav betænkning den 1. oktober 1957.

Kommissionen har anset det hensigtsmæssigt at foretage en opdeling af bestemmelserne i 2 love under hensyn til de væsentlige principielle forskelle mellem de regler, som må gælde for henholdsvis det almindelige boligtilsyn og gennemførelse af saneringer, og betænkningen indeholder udkast til en lov om boligtilsyn og en lov om sanering af usunde bydele.

I saneringskommissionens betænkning antages det, at der i byerne findes godt 50 000 boliger, som må skønnes uegnede til beboelse og ophold for mennesker, og at ca. halvdelen af disse boliger er beliggende i København. For landdistrikternes vedkommende — sognekommuner uden større bymæssig bebyggelse — skønner kommissionen, at ca. 30 000 boliger i varierende grad er behæftet med sådanne mangler, at en forbedring af forholdene eller et forbud mod boligernes benyttelse kan komme på tale.

Nærværende lovforslag er udarbejdet på grundlag af det af saneringskommissionen udarbejdede udkast til lov om boligtilsyn gældende for byerne og, for så vidt angår de særlige bestemmelser i lovforslagets kapitel VII, på grundlag af den af kommissionen fremsatte skitse til en boligtilsynsordning for de egentlige landkommuners vedkommende.

Det gælder for begge de foreslåede ordninger, at de i væsentlig grad bygger på allerede i dag gældende forskrifter, nemlig for byernes vedkommende boligtilsynsloven fra 1939 og for landdistrikternes vedkommende sundhedsvedtægterne.

Hvad særligt angår tilsynet i landdistrikterne må fremhæves, at et flertal af sognekommunerne har sundhedsvedtægter af nyere dato, der indeholder boligtilsynsbestemmelser om sundhedsmæssige forhold og overbefolkning, og at interessen i sognekommunerne for indførelsen af en tidssvarende sundhedsvedtægt efter saneringskommissionens op-

fattelse lader formode, at nye sundhedsvedtægter med sådanne boligtilsynsbestemmelser i løbet af de nærmeste år vil foreligge i næsten samtlige sognekommuner.

Den foreslåede ordning af boligtilsynet på landet forudsætter i øvrigt, at kommunerne tilskyndes til at indføre tidssvarende sundhedsvedtægter, og at det i vedtægterne præciseres, at den kommunale tilsynsmyndighed — sundhedskommissionen — har pligt til at udøve boligtilsyn.

Derimod er de gældende bestemmelser om det brandmæssige tilsyn i landdistrikterne anset for utilstrækkeligt, og i overensstemmelse med saneringskommissionens skitse er der derfor i nærværende lovforslag optaget bestemmelser, hvorefter der på grundlag af en konstatering af, om der foreligger særlig fare for mennesker i tilfælde af brand, kan nedlægges forbud mod benyttelse af bygninger og rum, som frembyder sådan fare, eller påbud om iværksættelse af foranstaltninger, hvorved faren fjernes. De nævnte beslutninger foreslås henlagt til de i forslag til landsbyggeoven omhandlede amtsbygningsråd på grundlag af indberetninger fra den faste skorstensfejer i forbindelse med det årlige brandtilsyn.

Et mindretal af saneringskommissionens medlemmer har for så vidt angår det tilsyn, der skal udøves på grundlag af sundhedsvedtægterne, stillet forslag om, at det pålægges den lokale tilsynsmyndighed at foretage en periodisk og systematisk gennemgang af alle tjeneste-, leje- og medhjælperboliger og -værelser og kræves, at beslutningerne indberettes til et andet organ, som skal kunne gribe ind, hvis tilsynet svigter. Mindretallet har endvidere givet udtryk for, at det ikke bør overlades til skorstensfejeren selv at skønne over, om indberetning er påkrævet.

Med hensyn til de i lovforslaget indeholdte regler om boligtilsyn i byerne skal nævnes følgende ændringer i forhold til 1939-loven:

Et hovedprincip i 1939-loven er, at lovens lokale administration betragtes som et kommunalt anliggende og følgelig er henlagt til kommunale myndigheder. Lovforslaget opretholder dette princip, men indeholder en betydningsfuld ændring i organisationen af det lokale boligtilsyn. Medens tilsynsmyndigheden i 1939-loven som en almindelig regel henlagdes til sundhedskommissionerne, men med en adgang til oprettelse af særlige boligkommissioner, har man i forslaget fundet det ønskeligt, at boligtilsynet i byer med mere end 10.000 indbyggere udøves af særlige boligkommissioner. Begrundelsen herfor er navnlig den, at erfaringerne på grundlag af 1939-loven viser, at oprettelsen af